

Nicoleta Rogobete
Prințesa ALBINA

2016

Autor : Nicoleta Rogobete

Titlu : *Prințesa ALBINA*

Ilustrații: Mădălina Necșoiu

ISBN 978-606-551-071-5

Prințesa Albina

un basm de Nicoleta Rogobete

A fost odată ca niciodată un tărâm îndepărtat, în care oamenii trăiau și munceau în armonie, pământul dădea roade bogate, iar apele năvod plin. Acest tărâm era condus de un împărat harnic și înțelept și de o împărăteasă harnică și înțeleaptă, care aveau însă o mare durere: nu le fusese dat să aibă urmași.

Grădinile palatului se umpleau de miresme, de zumzet și de culori în fiecare primăvară, în livezile împărăției se pârguiau mere fermecate în fiecare vară, blondele holde dădeau spic greu în fiecare toamnă, dar inima împăratului și inima împărătesei rămâneau cuprinse de jale. Mai trecea un an și ei tot nu fuseseră aleși ca părinți de vreun năzdrăvan de copilăș.

Într-o seară, cum stăteau ei în tinda palatului, odihnindu-se după o lungă zi de muncă, împăratul și împărăteasa văzură pe aleile grădinii o femeie străină.

– Ia uite, ce bărbie ascuțită are femeia aceea, râse împărăteasa. Parcă ar fi un ac de albină. Parcă ar fi o bărbie de vrăjitoare.

Străina însă chiar era o vrăjitoare și, crezând c-o pedepsește, îi ură îndesat împărătesei:

– Așa bărbie să aibă și copila dumitale!

– Oh, răspunse trist împărăteasa, mă iartă străino, n-am vrut să te jignesc, m-a luat gura pe dinainte. Cât despre bărbie, nu are nici o importanță. Măcar de mi-ar da Cel de Sus o copilă, fie ea cu bărbie de zână ori cu bărbie de vrăjitoare.

– Ei, se îmbună vrăjitoarea, lasă, bărbia va deveni de vrăjitoare abia la bătrânețe, cum se întâmplă cu toată lumea când își pierde dinții. Dar dacă omul se îngrijește, poate să nu-și piardă dinții nici la bătrânețe, cine știe?

Nu după multă vreme, împărăteasa rămase grea.

– Te pomenești, bărbate, că avea dreptate femeia aceea și vom zămisli o prințesă. Ai vrea să-i spunem Albina?

– Albina să fie, iubito. Harnică și frumoasă și deșteaptă, ca mica ei tiză din natură. Și ca mămica ei, firește.

Așa se face că prințesa Albina se născu și creșcu în iubire și prețuire, înconjurată de părinți, rude, prieteni și profesori grijulii și binevoitori. Iar vestea că fata era harnică, deșteaptă, frumoasă și bună făcea an de an ocolul împărăției.

Și iată și ziua în care părinții îi spuseră:

– Iubită Albina, aproape că ți-a venit rândul să te măriți. Tu ești plină de haruri, e ușor să te îndrăgească cineva. Aici însă, nu poți cunoaște dacă ești dorită pentru ceea ce ești tu însăși ori pentru împărăția pe care o ai de zestre. Du-te în lume și

caută-ți norocul ca un om de rând. Învață și deprinde obiceiurile locurilor pe unde treci, dar nu uita frumusețea locului unde ai văzut lumina zilei. Întoarce-te cu puteri sporite și cu soțiorul cu care să împărățești în pace și dreptate câte zile veți avea.

Albina știa că părinții îi vor binele. Și mai știa că, în lumea largă, straiul bărbătesc apără mai bine decât cel femeiesc. Renunță deci la veșmintele de prințesă și la pletele bălaie ce-i ajungeau până la brâu, și îmbracă strai de călător ce cutreieră lumea în căutare de lucru și de povață.

Merse ea ce merse și ajunse în altă împărăție. Acolo, pe malul unui lac mare, un tânăr îmbrăcat modest dar curat, dădea la pește.

– Bună ziua, voinice, zise tânărul când o văzu pe Albina.

– Bună să-ți fie inima, pescarule. La ce dai? întrebă Albina, gândind că un băiat de vârsta ei trebuia să știe să vorbească despre pescuit.

– La păstrăv, răspunse tânărul zâmbind șugubăț.

– Ah, mă pui la încercare! Păstrăvul trăiește în ape rezezi.

– Așa e. Te rog să mă ierți, prietene. M-am grăbit să te citesc. Nu-i frumos. Omul trebuie să aibă răbdare ca timpul să-și spună povestea pe îndelete. Ce nume porți?

– Albin, zise prințesa Albina cu vocea băiețească pe care și-o luase când plecase în lume.

– Frumos nume! Pe prințesa împărăției vecine o cheamă Albina. Știi ceva despre ea? Ai mei mă tot îndeamnă... Apoi tăcu, simțind că era să dea la iveală o taină pe care n-o voia încă împărtășită.

Căci tânărul era prinț, iar părinții lui îl sfătuiseră s-o pețescă pe Albina. Ori, tânărul voia mai întâi să cunoască fata, nu să-i strice viața neputând-o iubi, fie că se făcea, fie că nu se făcea nunta. Așa că îmbrăcase haine modeste și se mutase o vreme lângă hotarul dintre cele două împărății, crezând că oamenii ce treceau pe acolo ar putea știi mai multe despre prințesă. Apoi ar fi urmat să meargă la palat, tot ca om de rând, și să întâlnească privirea prințesei.

Albina avu această străfulgerare, pe malul lacului, auzind cuvintele neterminate ale tânărului. Alungă însă gândul acela, fiindcă părea prea frumos pentru a fi adevărat. Legă totuși prietenie cu Florin, tânărul prinț deghizat în pescar, dar care în fapt era fiul împăratului Flor ce domnea peste lacul și împrejurimile unde ajunsese Albina.

Câteva zile, Albina și Florin pescuiră, îngrijiră florile, scoaseră mierea din stupi, vânară un porc mistreț pentru a avea și ceva carne de pus pe masă, dar mai ales vorbiră câte-n lună și în stele, căci fiecare adăuga ceva de preț la spusa celuilalt.

Nu după multă vreme, sosi carte împărătească. Prințul Florin trebuia să-și apere cu paloșul

neamul, căci împăratul Frig venise cu gând să-și lărgească hotarele cu pământurile împăratului Flor. Albina nu se sperie și-i spuse prințului că-l însoțește pe câmpul de luptă.

– Prietene Albin, pe câmpul de luptă nu e bine să vii căci, judecând după năframa ce-o porți pe piept, ești pesemne rănit dintr-o încercare mai veche. Dacă ții neapărat, poți să mă ajuți să punem la cale atacul potrivit și să ținem sus inimile vitejilor noștri, căci ai minte ascuțită și vorbă înțeleaptă.

Așa făcură cei doi prieteni și Cel de Sus îi ajută să biruie fără multă vărsare de sânge. Căci prințesa trimise asupra dușmanului roiuri-roiuri de albine, îndrumă vitejii lui Flor să-și lege o năframă străvezie la nas și la ochi să nu se înece și să nu li se încețoșeze vederea de fumul trimis înspre ei de împăratul Frig, cusù haine de frunze și împleți șube din fire de iarbă, să nu degere oamenii de frigul venit o dată cu vrăjmașii. Și tot ea punea miere de albine peste rănila trupului și mierea cuvintelor de pace și speranță în sufletul celor din jur.

Florin era și el în tot locul unde putea să ajute, și se sfătuia mereu cu toate căpeteniile cum să facă să nu piardă nici o palmă de pământ.

Într-un târziu, Frig, văzând că nu poate să izbândească de data aceea, se întoarse între hotarele împărăției sale.

– Albin, prietene, dacă ai purta fustă, în clipa asta aș pune genunchiul la pământ să te rog să-mi accepți inima. Ai fost destoinic pe timp de război, ești cu siguranță destoinic pe timp de pace. Vino te rog cu mine să o pețim pe prințesa împărăției vecine. Avem nevoie de un aliat puternic, atunci când Frig va reveni.

– S-o pețești pe prințesa Albina doar pentru a avea mai mulți soldați, la nevoie?

– Nu este chiar așa. Mi-a venit vremea de însurătoare. Și dacă toată lumea spune că prințesa Albina e o *pasăre rară*, de ce aș fi eu mai cârcotaș? Fără îndoială că o voi putea iubi. Și voi avea răbdare și mă voi strădui să mă îndrăgesc și ea.

– Și dacă prințesa Albina mă va îndrăgi mai mult pe mine? glumi „Albin”.

– Aceasta se prea poate. Fiindcă ești mai tânăr și mai frumos decât mine. Și poate chiar mai vrednic, admise prințul.

– Ba nu, prințe. Domnia ta ești mai vrednic, iar eu știu sigur că prințesa Albina te va iubi, fiindcă te iubește deja. Eu sunt prințesa Albina. Am plecat în lume să-mi găsesc norocul și uite că l-am găsit.

Ș-au făcut o nuntă mare
De-ajungea până la soare.
Ș-au făcut o casă bună
De miere, nu doar o lună.
Și au fost feriți de rele
Căci născuți din praf de stele.

*Și-am încălecat pe-o șea
Și v-am spus povestea așa.
Și-am încălecat pe-o roată
Și v-am spus povestea toată.*